

258

1706. Συμφωνητικὸν («Πάρτε») ἀπὸ 9 Αὐγ. τῆς συντεχνίας τῶν ὑποδηματοποιῶν καὶ βυρσοδεψῶν («σκόλα τῶν τζακαράδο καὶ ταμπάκιδων») Ζακύνθου,

ἐν 149, σ. 37–41.

«... ἀπὸ τὸ ἄνωθε διάφορο, πᾶσα δύο χρόνους νὰ ἐβγαίνουν ριάλια τριάντα τὰ ὁποῖα νὰ δίδονται μιανῆς πτωχῆς κορασίδας ἄνευ πατρὸς ἀδελφῆ ὃ θυγατέρα τῶν ἀδελφῶν, διὰ προικιὸν της... Τὸ ἐπίλοιπον διάφορον ἀπὸ τὰ τριάντα ριάλια... νὰ εἶνε πάντα ἔτοιμο διὰ ταῖς χρεῖαις τῶν ἀδελφῶν, τυχαίνοντας πᾶσα ἓνας ὅπου ἐβρίσκεται εἰς πτωχίαν μεγάλην καὶ ἄρρωστον ὅπου νὰ μὴν εἴμπορῇ νὰ ξεδουλεύῃ τὴν ζωοτροφὴν του, νὰ τοῦ δύνουν ριάλι ἓνα τὸν πᾶσα μῆνα, ἕως ὅπου εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην... καὶ τὸ μπε(νε)φίτζιο νὰ γροικιέται ἕως ἓνα χρόνο, ὃ ὁποῖος ἀπερασμένος, νὰ μὴν εἴμπορῇ νὰ λαβαίνει τίποτε ἄλλο... Ὁμοίως... νὰ δίδονται ριάλια τρία διὰ τὴν θαφὴν ὅτινος ἀδελφοῦ ἔχει ἀπεθάνει, ὃ ὁποῖος δὲν ἔχει τὴν ἡμπορεὶς νὰ κάμῃ τὴν αὐτὴν ἐξοδία...».

259

1707. Ἀχτναμές ὑπὲρ π. Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου,

ἐν 76, σ. 15–18.

«... Πρὸς τούτοις ἐκ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ, ἐὰν τύχῃ καὶ ἀποθάνῃ ἢ μητροπολίτης, ἢ καλόγηρος, ἢ καλογραῖα, ἢ ἄλλος τοιοῦτος ἱερατικοῦ σχήματος, ὃ ρηθεῖς... νὰ εἶναι δεσπότης καὶ κληρονόμος τῆς περιουσίας του καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἄδεια οὔτε ὃ κασάμης, οὔτε ὃ μπεγιταλματζῆς νὰ περιλάβῃ ἐκ τῆς περιουσίας του ἐκείνης πολὺ ἢ ὀλίγα, οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ, οὔτε ἄλλος τις ἔξωθεν. Προσέτι οὐδεὶς τῶν ἱερέων νὰ εἴμπορῇ χωρὶς ἀδείας τοῦ π. Χρυσάνθου νὰ στεφανώσῃ ἀνδρόγυνον, ἢ νὰ χωρίσῃ ἀνδρόγυνον, ἢ νὰ κάμῃ συνοικέσιον παρὰ κανόνας... Ἐτι ὅστις ἐκ τῶν μοναζόντων ποιήσῃ διαθήκην καὶ ἀφιερῶσιν τι ἐκ προαιρέσεως αὐτοῦ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ἱερουσαλὴμ, νὰ μὴ δύναται τινὰς νὰ ἀντιτείνῃ, παρὰ μόνον μὲ ρωμαίους μάρτυρας νὰ ἔχῃ τὸ κῦρος ἢ διαθήκῃ ἐκείνη, καὶ ἢ μαρτυρία τῶν διαληφθέντων μαρτύρων νὰ εἶναι βέβαιος καὶ ἀμετάθετος. Προσέτι δὲ εἰς τὸ ἔλεος, ὅπου διορίζουν εἰς τὰς διαθήκας τους ἢ οἱ καλόγηροι, ἢ οἱ μονάζοντες, ἢ οἱ ἱερεῖς, ἢ οἱ λοιποὶ ρωμαῖοι καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἔλεος διαφορὰς πραγμάτων καὶ εἰδῶν ὅπου συνάψαντας, νὰ εἶναι ἴδιος καὶ καθολικὸς οἰκοκύριος ὃ διαληφθεὶς πατριαρχῆς. Ἄν τύχῃ ὁμως καμμία ἀντίστασις περὶ τῆς τοιαύτης κληρονομίας, νὰ διακρίνεται ἢ τοῦ πατριαρχοῦ κληρονομία μὲ μάρτυρας πάλιν ρωμαίους...».

260

1707. Ἀπόφασις πΚ. Γαβριήλ, περὶ ἀκύρου γάμου βία τελεσθέντος, ἐν 70, Β' σ. 415–416.

«... ἵνα τὸ παράλογον ψευδοστεφάνωμα καὶ παράνομον, ὅπερ συνετελέσθη ἐν δυναστείᾳ καὶ βία, ὑπάρχῃ τελείως ἄκυρον καὶ ἀνυπόστατον κατὰ νόμους καὶ ὡς μὴ γεγονὸς λογιζόμενον...».

